

РЕШЕНИЕ

№ 1763

гр. София, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Йоана М. Генжова
Виктория Мингова

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски
като разгледа докладваното от Йоана М. Генжова Въззивно гражданско дело
№ 20221100512940 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба, подадена от ответника М. С. К., чрез пълномощника адв. Ц. Б., срещу решение №20196773/07.10.2021г., постановено по гр.д. №34229/2014г. на СРС, 73 състав, с което е допусната на основание чл.247, ал.1 от ГПК поправка на очевидна фактическа грешка на решението от 23.02.2017г., като диспозитивът „Признава за установено на основание чл.422, ал.1 от ГПК, че ответникът „ДЗИ – О.З.“ ЕАД е задължен да плати на ищеца М. С. К. на основание чл.213, ал.1 от КЗ (отм.) във вр. с чл.45 от ЗЗД сумата от 1472,59 лева, представляваща застрахователно обезщетение за претърпените на 26.04.2007г. имуществени вреди от собственика на л.а. с рег. №****, в чиито права е встъпил ищецът с изплащане на застрахователно обезщетение по договор за застраховка „Автокаско“ – полица №420207213000544, срещу ответника като причинител на вредата при управлението на л.а. с рег. №СА7290АВ, ведно със законната лихва от подаване на заявлението по чл.410 от ГПК – 27.01.2014г., до изплащане на сумата“ да се чете „Признава за установено на основание чл.422, ал.1 от ГПК, че ответникът М. С. К. е задължен да плати на ищеца

„ДЗИ – О.З.“ ЕАД на основание чл.213, ал.1 от КЗ (отм.) във вр. с чл.45 от ЗЗД сумата от 1472,59 лева, представляваща застрахователно обезщетение за претърпените на 26.04.2007г. имуществени вреди от собственик ана л.а. с рег. №****, в чиито права е встъпил ищецът с изплащане на застрахователно обезщетение по договор за застраховка „Автокаско“ – полица №420207213000544, срещу ответника като причинител на вредата при управлението на л.а. с рег. №СА7290АВ, ведно със законната лихва от подаване на заявлението по чл.410 от ГПК – 27.01.2014г., до изплащане на сумата“.

Постъпила е въззивна жалба срещу решението, постановено по реда на чл.247 от ГПК от ответника, като се излагат оплаквания, че същото е недопустимо, неправилно и издадено извън законоустановения за постановяване срок, поради което моли същото да бъде отменено.

Насрещната страна „ДЗИ – О.З.“ ЕАД, чрез пълномощника адв. Г. Я., е депозирал писмен отговор по реда и в срока на чл.263, ал.1 от ГПК, с който оспорва изцяло жалбата и моли за потвърждаване на обжалваното решение. Поддържа, че с решение от 23.02.2017г. по гр.д. №34229/2014г. на СРС, 73 състав, съдът е достигнал до извода, че предявеният от „ДЗИ – О.З.“ ЕАД срещу М. С. К. иск е основателен и доказан и следва да бъде уважен, но в диспозитива на решението е допусната очевидна фактическа грешка, като е постановено, че „ДЗИ – О.З.“ ЕАД дължи на М. С. К. вместо обратното. Поради това по молба на ответника е постановено обжалваното решение, с което е допусната поправка на очевидна фактическа грешка. Счита, че жалбата е бланкетна, поради което съдът следва да се произнесе единствено дали решението е валидно и допустимо, като такива пороци в решението не са налице. Счита, че решението е и правилно, тъй като действително е налице разминаване между формираната от съда воля и нейното изразяване в диспозитива.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, и е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Постановеното по реда на чл.247 от ГПК решение е валидно и допустимо.

Подадената от ответника въззивна жалба е бланкетна и в същата не се посочват конкретни оплаквания относно правилността на обжалваното решение, по отношение на която въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата основания с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма или когато следи за защита на интереса на определени частноправни субекти. Извън тези две хипотези при решаване на делото по същество въззивната инстанция проверява законосъобразността само на посочените във въззивната жалба процесуални действия на първоинстанционния съд и обосноваването само на посочените негови фактически констатации. В този смисъл са задължителните за съдилищата разяснения, дадени с ТР №1/2013г. на ОСГТК на ВКС.

В конкретния случай във въззивната жалба на ответника не се съдържат конкретни оплаквания за неправилност на обжалваното решение, доколкото липсват доводи за допуснато от първоинстанционния съд нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила, непълнота на доказателства или необоснованост. По подадена бланкетна въззивна жалба, в която не са посочени конкретни и изрични пороци на обжалваното решение и при липса на допуснато от първоинстанционния съд нарушение на императивна материалноправна норма е недопустимо извършване на цялостна проверка правилността на обжалваното първоинстанционно решение от въззивния съд.

Следва да се отбележи, че в случая се обжалва решение, постановено по реда на чл.247 от ГПК. Очевидна фактическа грешка по смисъла на чл.247 от ГПК представлява всяко несъответствие между формираната истинска воля на съда и нейното външно изразяване в писмения текст на решението. В случая

въззивната инстанция констатира, че е допусната от първоинстанционния съд очевидна фактическа грешка в диспозитива на решението от 23.02.2017г., като съдът е приел, че предявеният от „ДЗИ – О.З.“ ЕАД срещу М. С. К. иск за установяване дължимостта на вземането, за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д. №4315/2014г. на СРС, 73 състав, е основателен и доказан и следва да бъде уважен, но в диспозитива на решението е прието за установено, че „ДЗИ – О.З.“ ЕАД дължи вземането на М. С. К. вместо обратното. Поради това са налице предпоставките за постановяване на решение по реда на чл.247 от ГПК за поправка на допуснатата очевидна фактическа грешка, като обжалваното в настоящото производство решение №20196773/07.10.2021г. е постановено по молба именно на ответника, която е уважена. Поддържаните във въззивната жалба оплаквания относно срока за постановяване на решението в производството по чл.247 от ГПК са неотносими към неговата валидност и допустимост.

Поради това първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено на основание чл.271, ал.1 и чл.272 от ГПК.

При този изход на спора в полза на въззиваемата страна следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение за въззивното производство в размер на 421,96 лева.

По изложените мотиви, Софийски градски съд, ГО, IV-A въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №20196773/07.10.2021г., постановено по гр.д. №34229/2014г. на СРС, 73 състав.

ОСЪЖДА М. С. К. да заплати на „ДЗИ – О.З.“ ЕАД разноски за въззивното производство в размер на 421,96 лева.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____